

Jamsai

อริร้าย หวานรัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

雀
仙
橋

2

จ๊อจ๊อ 吱吱 เจียน
เม่นน้อย แปเป

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน 2

Jamsai
จัดซื้อ จัดส่ง เป็น
เป็นน้อย แปะ

อริร้าย
หวนรัก

雀仙橋

2

www.jamsai.com

Jamsai

อริร้าย
หวนรัก

雀仙橋

2

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจไว้ด้วยกัน

ชยาโหวอวีคิดถึงท่าทางอึดอัดทำอะไรไม่ได้ของเซียวหวนแล้วก็รู้สึกเบื่กบานใจ นางตอบจดหมายเซียวหวน ใจความในจดหมายเขียนอย่างนอบน้อม บอกว่าเขาทำศึกอยู่ข้างนอก เรื่องในบ้านสมควรให้นางจัดการ

เซียวหวนตอบจดหมายนางอย่างรวดเร็ว บอกว่านางลำบากแล้ว ที่บ้านหากมีเรื่องอะไร ก็สั่งให้เซียวจิ้นไปจัดการจะดีกว่า นางจะได้ไม่ต้องเหนื่อย

ชยาโหวอวีตอบจดหมายเซียวหวนตอบ บอกว่าไม่เป็นไร ถึงอย่างไรนางก็อยู่ว่างๆ

เซียวหวนตอบจดหมายกลับมาขอบคุณอีกครั้ง เหยยคำพูดขอบคุณมากมายที่ดูไร้สาระ

ชยาโหวอวีแอบหัวเราะในใจ การทำให้เซียวหวนพูดไม่ออก ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

คู่สู้ยเห็นแล้วยิ้มถามนาง "มีข่าวชัยชนะจากผู้บัญชาการหรือเพคะ"

ชยาโหวอวีลอบตำตนเองในใจหนึ่งคำ นางมัวแต่คิดกลั่นแกล้งเซียวหวน กลับลืมถามเขาถึงสถานการณ์สงครามทางเชียงหยางไปเลย

มากกว่ารัก อริร้ายหวนรัก 2

จ้อจ้อ เขียน เม่นน้อย แปล

Published originally under the title of 《雀仙桥》(Que Xian Qiao) Volume 02
Copyright © 吱吱 (Zhi Zhi)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment
Information Technology Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.

Illustrations by 容境 (Rong Jing)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2594-9

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

ฟื้นฟู

กระดาษนอมนายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ทิวทัศน์ของคนเราที่ว่ายเคยเกลียดหน้ากันแทบตายก็ไขว่ว่าจะไม่มีวันสิ้นคลอนนะคะ ก็เหมือนกับ 'ชยาโหว่ววี' เมื่อชีวิตใหม่ของนางเกิดการเปลี่ยนแปลง อำนาจของ 'เซียวหวน' ไม่ได้พุ่งพรวดพรวดสู่จุดสูงสุดเหมือนชาติก่อน ทว่านั่นกลับทำให้นางได้เห็นตัวตนเขาในอีกแง่มุม ที่จริงสามีผู้ใหม่ของนางก็ไม่ได้เย็นชาหรือเมินเฉยกับนาง ถึงเพียงนั้น

สำหรับเซียวหวน ภรรยาผู้วางตัวสูงส่งเก็บงำความรู้สึกมาตลอดในสายตาเขายามนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ท่าทีที่ดื้อรั้นเอาแต่ใจและพยายามอยู่ให้ห่างจากเขากลับทำให้เขาอยากใกล้ชิดนางยิ่งกว่าเดิม เขาถึงขั้นเอ่ยชวนให้นางกลับบ้านเกิดเขา ที่ภูซู่

ในเล่มนี้ไม่เพียงชยาโหว่ววีจะได้พบปะกับบรรดาญาติพี่น้องของเซียวหวนเท่านั้น นางยังจะได้พบเจอ 'ความลับอันดำมืด' ที่สกุลเซียวซุกซ่อนเอาไว้ มาร่วมติดตามกันค่ะว่าความลับนั้นคืออะไร และความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคู่นี้จะเดินหน้าหรือถอยหลังเหมือนชาติก่อน หากท่านนักอ่านพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ซย่าโหวอวี่ มีตำแหน่งเป็นจ่ากองจู่ เป็นสตรีที่ฉลาด วางตัวดี เคยช่วยน้องชายบริหารราชกิจ
- * เชี่ยวहन สามีของซย่าโหวอวี่ เป็นผู้บัญชาการทหาร มักใหญ่ใฝ่สูง ท่าทางดูสุ่มเยินชา
- * หลยวน แม่ทัพใหญ่ ผู้กุมอำนาจในราชสำนัก เคยผลักดันซย่าโหวโหย่วเต้า หวังอำนาจที่มากกว่าเดิม
- * ตู้ฮู่ยี่ เป็นนางข้าหลวง คอยรับใช้ซย่าโหวอวี่ทุกเรื่อง จัดการงานต่างๆ ในเรือน
- * ซย่าโหวโหย่วอี้ อดีตคือตงไห่ห้อง น้องชายต่างมารดาของซย่าโหวอวี่ ขึ้นเป็นฮ่องเต้
- * เชี่ยวซี อารองของchievहन ดูเลกัจการและเรื่องราวภายในสกุล ไม่ถูกกับchievहन
- * เชี่ยวหาน อาเจ็ดของchievहन สนิทกับchievซี เป็นคหบดี รายใหญ่ที่สุดของสกุลchiev
- * อู่ซื่อ มารดาของchievहन นิสัยอ่อนโยน ถูกใจสะใภ้อย่างซย่าโหวอวี่มาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

77

แรกเริ่มแตกต่างเพียงน้อยนิด สุดท้ายกลายเป็นผิดพลาดมหันต์...
 คิดถึงหลุยงางในชาติก่อน แล้วมองดูหลุยงางในตอนนี้ ความรู้สึก
 ของซย่าไหวอวี่พลันสลับซับซ้อน

ซย่าไหวอวี่เชิญคุณหนูเจ็ดสกุลชุกมาพบชุกซื่อ คุณหนูเจ็ดสกุลชุก
 กับชุกซื่อสนิทสนมกันมาก มิเช่นนั้นตอนแรกมารดาของคุณหนูเจ็ดสกุลชุก
 คงไม่ขอให้ชุกซื่อพานางมาขอความช่วยเหลือจากซย่าไหวอวี่ อาหลาน
 พบหน้ากันแล้วต่างก็ตือใจมาก เจ็งอี่ตื่นเต้นจนใบหน้าแดง นางร้องเรียก
 "พี่เจ็ด" ไม่หยุด

ซย่าไหวอวี่ให้คุณหนูเจ็ดพาชุกซื่อกับเจ็งอี่ไปดูห้องรับรองแขกที่
 จัดเตรียมไว้ให้พวกนาง ตอนกลางคืนก็จัดงานเลี้ยงต้อนรับชุกซื่อแม่ลูก
 และสั่งให้คนยกถ้วยกับลั่นจี่ที่ใช้น้ำแข็งแช่เย็นไว้ออกมาให้ชุกซื่อกับ
 เจ็งอี่กินคลายร้อน

ชวยชื่อประหลาดใจ "ของสิ่งนี้มาจากที่ใดกัน หลายวันก่อนอาอี
อยากกินลันจี ข้าให้พวกพ่อค้าที่เดินทางค้าขายระหว่างเหนือได้ช่วยกัน
หาซื้ออยู่หลายวันแต่ก็ยังไม่ได้"

คุณหนูเจ็ดสกุลชวยแม่ปากยิ้มอยู่ด้านข้าง แอบกระซิบบอกชวยชื่อ
"ผู้บัญชาการให้คนส่งมาให้"

ชวยชื่อทั้งตกใจและยินดี ในความคิดนาง ช่วงปีแรกๆ ของสามี
ภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน หากต่างฝ่ายต่างมีวแต่เคารพและให้เกียรติกัน
จะไปมีบุตรได้อย่างไร ฝ่ายหญิงจะปักหลักในบ้านสามีอย่างมั่นคงได้หรือ
ชั่วชีวิตของสตรีผู้นั้นย่อมถูกทำลายอย่างแท้จริง!

นางยิ้มมองชยาไหวอวี "รอให้ครบกำหนดไว้ทุกข์แล้ว เจ้ากลับไป
อยู่บ้านสกุลเซียวเถอะ"

ชยาไหวอวีรู้สึกว่น้ำสะกั้ของนางผู้นี้เป็นแบบฉบับของสะกั้
ตระกูลสูงศักดิ์จริงๆ ขอเพียงให้กำเนิดบุตรสายตรงออกมาก็นับวบวร
ภารกิจแล้ว ระหว่างสามีภรรยาขอเพียงไม่ทำอะไรให้อีกฝ่ายต้องเสียหน้า
ต่างคนต่างอยู่ก็พอ

"ท่านวางใจเถอะ" นางปลอบโยนชวยชื่อ "ข้ารู้ว่าควรทำเช่นไร"

ชวยชื่อคิดไปเองวชยาไหวอวีรับฟังคำพูดของตนแล้ว จึงไม่พูดมากอีก
และเอย่ถามถึงการคลายร้อน "ครั้งก่อนตอนข้ามาที่นี้เห็นภูเขาด้านหลัง
มีแม่น้ำอยู่สายหนึ่ง ริมน้ำปลูกต้นการบูรสูงใหญ่เต็มไปหมด ฤดูกาลนี้
ร่วมเงาปกคลุมผิวน้ำไปครึ่งหนึ่งพอดี ฟรุ้งนี้พวกเราไปพายเรือกันเถอะ!"

ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในไร่ชานเมือง ชยาไหวอวีก็ยังไม่เคยไปเยือนที่ภูเขา
ด้านหลังเลย ทุกครั้งเวลาคิดถึงศาลาอี่ช้วยตรงภูเขาด้านหลัง นางจะ

รู้สึกหายใจลำบาก แข็งขาอ่อนนยวบ ซึ่งศาลาอิ๋ซู่ยกที่ตั้งอยู่บนหน้าผา
ริมแม่น้ำ

ชย่าโหวอวี๋ยิ้มพูด "หากน้ำสะเถ้าไม่มีอะไรทำ ให้คุณหนูเจ็ดกับอาอี๋
ไปเป็นเพื่อนท่านเถอะ ข้ายังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ไม่มีแก็ใจจะเล่นสนุกจริงๆ
ข้าแค่อยากเตือนไว้เรื่องหนึ่ง อย่าไปที่ศาลาอิ๋ซู่ยก ที่นั่นไม่ค่อยปลอดภัย"

ชยู่ซื่อแค่กลัวว่าชย่าโหวอวี๋จะคิดฟุ้งซ่านและจมอยู่กับความเศร้า
โศกที่สูญเสียน้องชายไป จึงคิดหาวิธีดึงชย่าโหวอวี๋ออกไปเที่ยวเล่น
นางฟังแล้วยิ้มพูด "ไม่จำเป็นต้องไปพายเรือก็ได้ ออกไปนั่งข้างนอกก็พอ
หรือเดินริมน้ำก็ดีเหมือนกัน"

ชย่าโหวอวี๋ยังคงปฏิเสธ "พรงนี้ข้าจะคัดคัมภีร์ ได้ยินผู้บัญชาการ
บอกว่าสุสานของอดีตฮ่องเต้จะสร้างเสร็จราวเดือนเก้า ข้าอยากคัดคัมภีร์
ที่จะถวายให้พระโพธิสัตว์ให้เสร็จก่อนหน้านั้น"

ชยู่ซื่อไม่สะดวกจะยืนกรานต่อ นางยิ้มพูด "ก็ได้ เช่นนั้นพวกเรา
ไม่ไปแล้วกัน อยู่คัดคัมภีร์เป็นเพื่อนเจ้าที่บ้านนี่ละ"

"ไม่ต้อง! ไม่ต้อง!" ชย่าโหวอวี๋รีบพูด "หาหากที่ท่านจะได้มีเวลามา
ผ่อนคลายเช่นนี้ ควรให้คุณหนูเจ็ดพาท่านเดินเที่ยวให้ทั่วจึงจะถูก มาอยู่
ตรงหน้าข้าทั้งหมดเช่นนี้ ข้ากลับไม่มีสมาธิคัดคัมภีร์" นางหยอกเย้า
ในประโยคสุดท้าย

ชยู่ซื่อไม่ฝืนใจอีก เพียงยิ้มพูดคุยเรื่อยเปื่อยกับชย่าโหวอวี๋อีกเล็กน้อย
ก่อนจะแยกย้ายไปพักผ่อน

เช้าวันต่อมา ชยู่ซื่อพาคุณหนูเจ็ดกับเจิ้งอี่ไปพายเรือที่ริมน้ำ

ชยาโหวอวีนั่งคัดคัมภีร์อยู่ที่ค้ำงอ่งนในลานเรือนของตนเอง อาห่าว
นั่งคุกเข่าอยู่ข้างโต๊ะเขียนหนังสือ มือเล็กอ้วนป้อมถือแท่งหมึกและ
ออกแรงฝนหมึกให้นาง

ชยาโหวอวี่เอ่ยเข้านาง "เหนื่อยหรือเปล่า จะพักสักหน่อยหรือไม่"

"ไม่เอา! ไม่เอา!" อาห่าวสายศิระะเหมือนกลองปองแปง นางฉีกยิ้ม
ตอบว่า "ข้าได้รับท้อเขียนจากจ่างกงจูแล้ว ต้องปรนนิบัติจ่างกงจูให้ดี"

ชยาโหวอวี่อดหัวเราะไม่ได้ อาห่าวน่ารักเช่นนี้เสมอ

เวลานี้อาเหลียงก็วิ่งหน้าซัดเข้ามา

"จ่าง...จ่างกงจู!" คำพูดคำจาของนางไม่ชัดเจน "ท่าน...ท่านรีบไป
ดูเถอะ คุณหนูเจ็ดสกุลชุยกับคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งตกลงไปในน้ำ!" นาง
ร้อนใจจนน้ำตาแทบไหลออกมาแล้ว

ชยาโหวอวี่ตกใจมากเช่นกัน นางลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก
ระหว่งนั้นก็สอบถามสถานการณ์ของทั้งสองคนไปด้วย

อาเหลียงตามติดด้านหลังมาอย่างร้อนใจ และเล่าด้วยท่าทางที่
หวาดกลัว "หญิงพายเรือในไร่ชานเมืองที่ช่วยพายเรือให้ชุยสูหยินนั้นปกติ
จะสุขุมรอบคอบเป็นที่สุด แต่พอเรือพายถึงทางคดเคี้ยว คุณหนูใหญ่
สกุลเจิ้งเห็นริมฝั่งมีทุ่งดอกไม้อยู่ จึงนึกอยากจะไปเด็ดดอกไม้มา แต่
ชุยสูหยินไม่อนุญาต คุณหนูเจ็ดสกุลชุยจึงคิดว่าตัวคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งไว้
คิดไม่ถึงว่าเรือจะโคลง คุณหนูเจ็ดสกุลชุยกับคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งตกลงไป
ในน้ำ หญิงพายเรือกระโดดลงไปช่วยคนขึ้นมาทันที เพียงแต่น้ำจาก
ภูเขาเย็นบาดกระดูก ทั้งสองท่านล้วนเป็นสตรี...นางข้าหลวงตั้งจึงส่งคน
ไปเชิญหมอมาแล้วพะคะ"

ซย่าโหวอวีส์บายใจขึ้นเล็กน้อย นางเดินไปริมน้ำกับอาเหลียง ระหว่างทางก็เจอซำรับใช้หญิงหลายคนที่เป็นเพื่อนซุ่ยซื่อ พวกนางบอกว่าแม่นางน้อยทั้งสองถูกส่งไปที่ห้องรับรองแขกแล้ว ซย่าโหวอวีกับอาเหลียงจึงรุดไปยังห้องพักของพวกซุ่ยซื่อ

คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยกับเจิ้งอ้อมเปียกชื้น ทั้งสองห่อตัวด้วยผ้าห่ม ขดตัวอยู่มูมเตี้ยงด้วยท่าทางห่อเหี่ยวร่างกายสิ้นระริก ส่วนซุ่ยซื่อก็กำลังยืนตำหนิทั้งสองคนที่ซำงเตี้ยงด้วยท่าทางโมโหเป็นที่สุด

ซย่าโหวอวีรีบปลอบประโลม "คนไม่เป็นไรก็ดีแล้ว แม้จะเป็น ฤดูร้อน แต่มีอาจปล่อยให้ร่างกายได้รับไอน้ำ ท่านให้สาวใช้เซ็ดผม พวกนางให้แห้งโดยเร็วจะดีกว่า"

ซุ่ยซื่อไม่มีเวลามาโมโหพวกนางอีก สั่งให้สาวใช้เซ็ดผมให้ทั้งสองคน จากนั้นขอภัยซย่าโหวอวีด้วยความเกรงอกเกรงใจ "เป็นข้าที่ไม่ดูแล พวกนางสองคนให้ดี ทำให้เจ้าต้องเป็นกังวล"

"ท่านพูดอะไรเช่นนั้นเล่า" ซย่าโหวอวีตอบอย่างเกรงใจ "นี่เป็นเรื่องที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นทั้งนั้น ยังดีที่ทั้งสองคนไม่เป็นอะไร ถือเป็น โชคดีครั้งใหญ่ในความโชคร้าย พวกนางเองก็ตกใจมากแล้ว ท่านอย่าได้ ตำหนิพวกนางอีกเลย"

ซุ่ยซื่อฟังแล้วสบายใจ แต่ก็ยังสั่งสอนทั้งสองอย่างเข้มงวดอีกรอบ ถึงจะเลิกกรา

เดิมทีนี่เป็นเพียงเหตุไม่คาดฝันเท่านั้น หมอยังไม่ทันมาถึง เด็กสาว สองคนตีมน้ำซิงลงไปสองซามก็กระโดดโลดเต้นได้อีกครั้งเหมือนคนที่ ไม่เป็นอะไรแล้วไม่ถึงสองวัน พอคนสกุลซุ่ยทราบเรื่องที่คุณหนูเจ็ดตกน้ำ

ก็ส่งหม่อมมา* มากประสบการณ์คนหนึ่งมา บอกว่าคุณหนูเจ็ดมาพักที่
ไร่ชานเมืองได้ระยะหนึ่งแล้ว ถือเป็นการรบกวนชยาโหวอวี จึงนำของขวัญ
มากมายมาให้ พอเจอคุณหนูเจ็ดแล้วก็ถามถึงเรื่องที่น่างตกรน้ำอย่าง
ละเอียด ทั้งยังจับชีพจรให้คุณหนูเจ็ด

สตรีที่รู้วิชาแพทย์เดิมก็มีอยู่แค่ไม่กี่คน นับประสาอะไรกับหม่อมมา
คนหนึ่งในสกุลชุย?

ชยาโหวอวีรู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่าสกุลชุยทำเรื่องเล็กให้เป็น
เรื่องใหญ่ ในใจนางพลันบังเกิดความสงสัยจึงให้ตู้ฮุยไปสืบดูให้ละเอียด
ว่าหม่อมมาผู้นั้นพูดอะไรกับคุณหนูเจ็ดบ้าง

ตู้ฮุยกลับมารายงานชยาโหวอวีด้วยสีหน้าหนักอึ้งเล็กน้อย นาง
พูดเสียงค่อย "หม่อมมาผู้นั้นบอกเพียงว่าให้คุณหนูเจ็ดสำรวจสักหน่อย
อย่าก่อเรื่องเหมือนวันนั้นอีก ทั้งยังทั้งไปสั่งยาไว้ให้คุณหนูเจ็ดบำรุงร่างกาย
และสั่งให้สาวใช้ที่ปรนนิบัติข้างกายคุณหนูเจ็ดต้มยาให้นางดื่มวันละ
หนึ่งชามทุกวัน ข้าหาหนทางนำไปสั่งยานั้นมาจนได้ ยาส่วนใหญ่ล้วนเป็น
ยาบำรุงร่างกายทั่วไป ดูจากใบสั่งยาแล้ว ร่างกายของคุณหนูเจ็ดไม่ได้
เป็นอะไรมากเพคะ"

คุณหนูเจ็ดตกน้ำภายในไร่ชานเมือง สกุลชุยได้ฝากฝังนางไว้กับ
ชยาโหวอวี ย่อมต้องเป็นชยาโหวอวีที่รับผิดชอบ แต่การส่งหม่อมมาคนหนึ่ง
มาเช่นนี้ ทั้งจับชีพจรให้คุณหนูเจ็ดและเขียนใบสั่งยาให้ทำให้ออกดสงสัย
ไม่ได้ว่าสกุลชุยกำลังตำหนิชยาโหวอวีว่าไม่ดูแลคุณหนูเจ็ดให้ดี สีหน้า
ของตู้ฮุยย่อมไม่ดีแน่นอน

* หม่อมมา เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่มม ป้า และยังเป็นคำเรียก
หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ชยาโหวววีแปลกใจเล็กน้อยเช่นกัน ตอนแรกที่สกุลซุชขอร้องให้นางรับตัวคุณหนูเจ็ดไว้และนางรับปากนั้น พวกเขาช่างซาบซึ้งใจจนหลังน้ำตา แต่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วันกลับทำท่าเหมือนไม่เห็นนางอยู่ในสายตาเสียอย่างนั้น

ท่าที่เปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนี้ออกจะชัดเจนเกินไปแล้วกระมัง

ชยาโหวววีคิดถึงชาติก่อน ดูเหมือนสกุลซุชจะเป็นตระกูลแบบนั้นจริงๆ นางคิดว่าต่อให้ตนเองโมโห ก็ไม่รู้ว่าจะโมโหจากจุดใดด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรนางก็เป็นฝ่ายหยิบยื่นความช่วยเหลือให้พวกเขาเอง

ชยาโหวววีพูดกับคู่ซุ่ย "รออีกไม่กี่วันข้าจะหาข้ออ้างเชิญมารดาของคุณหนูเจ็ดมาที่นี่" หากแม้แต่มารดาของคุณหนูเจ็ดยังรู้สึกไม่วางใจ นางก็จะให้คุณหนูเจ็ดกลับไปพักผ่อนที่บ้าน อย่างไรก็ตามก็เคยแต่ดูแลอาทวากับอาเฮ้อแค่สองคน ซึ่งเด็กสองคนนี้ล้วนฟังฟังและเชื่อฟังคำสั่งนางไม่เคยมีความเห็นต่าง

คู่ซุ่ยถอนหายใจ เรื่องดีๆ เรื่องหนึ่งกลับกลายเป็นเช่นนี้ จะไม่ให้คนเสียความรู้สึกได้อย่างไร นางรับคำอย่างเศร้าใจ

ชยาโหวววีกลับไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจอีก บางครั้งเผลอคิดว่าเจ้าดีต่อผู้อื่นแล้ว ผู้อื่นจะรับรู้ได้และตอบแทนเจ้าเสมอไป ได้มีชีวิตใหม่อีกครั้ง นางจะทำในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้อง และไม่ละอายแก่ใจตนเองก็พอ

ทว่าไม่รู้ว่าคุณหนูเจ็ดสกุลซุชกับเจิ้งอียังคงตกใจกลัวหรือถูกซุชซื่อสั่งสอนมา ทั้งสองจึงดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อยไม่กล้าวิ่งเล่นไปทั่วอีก เนื่องจากอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ เห็นว่าห้องหนังสือของชยาโหวววีเย็นสบาย แม่นางน้อย

ทั้งสองจึงนั่งอ่านหนังสือบนตั่งสั้นที่ปูด้วยเสื่อไม้ คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยได้รับการอบรมสั่งสอนจากที่บ้านมาอย่างเข้มงวด เริ่มเล่าเรียนเขียนอ่านตั้งแต่วัยสามขวบ แปดขวบก็เริ่มคัดอักษรจีนฮวาเสี่ยวช่าย ส่วนเจิ้งอึ้งรู้หนังสือไม่มาก ส่วนมากทั้งสองจะนั่งเคียงไหล่กันบนตั่ง คนหนึ่งถือหนังสืออ่าน อีกคนหนึ่งก็ตั้งอกตั้งใจฟัง

ซำร่าบใช้ที่คอยปรนนิบัติข้างกายต่างไม่กล้าส่งเสียง เพียงผลัดกันโบกพัดให้ทั้งสองคน

เจิ้งอึ้งเริ่มชอบห้องหนังสือของซย่าไหวอวี่ บนชั้นหนังสือวางเครื่องหอมมากมายที่ปั้นเป็นรูปดอกไม้ชนิดต่างๆ ปลายม่านไม้ประดับหยกทรงกลมประณีต บนโต๊ะหนังสือมีจานใบเล็กที่มีผงสีทองกระจายอยู่ ยังมีป้าไผ่นอกหน้าต่างที่ส่งเสียงดังซ่าๆ เวลาลมพัด เงยหน้ามองไปทั่วห้องมีแต่ความเขียวขจี ห้องหนังสือกลายเป็นสถานที่อันร่มเย็นอีกที่หนึ่ง นางมีต่างจากปลาตัวน้อยที่แหวกว่ายอยู่ท่ามกลางทะเลหนังสือ

ความรู้สึกนี้ช่างสบายเหลือเกิน นางแอบกระซิบกับซุ่ยซื่อ "ซำออยากอยู่เป็นเพื่อนพี่เจ็ดที่นี่"

ซุ่ยซื่อตะลึงตาค้างแล้วพูดกับซย่าไหวอวี่ "ตั้งแต่วันที่อาอี่ลี้มตาดูโลกก็ไม่เคยห่างจากซำมาก่อน มาอยู่กับเจ้าที่นี่เพียงไม่กี่วันก็ไม่อยากตามซำกลับบ้านเสียแล้ว!"

ตอนซุ่ยซื่อคลอดเจิ้งอึ้ง ในสายตาผู้อื่นล้วนคิดว่าครอบครัวนางเพียบพร้อม มีทั้งบุตรชายและบุตรสาว มีเพียงนางที่รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเจิ้งเฟินได้จบลงแต่เพียงเท่านี้แล้ว เจิ้งตั่วกับเจิ้งเส้าล้วนถูกแม่म्मเลี้ยงดูมา มีเพียงเจิ้งอึ้งที่นอนอยู่บนเตียงของนาง และนางรักใคร่

ประดุจสมบัติอันล้ำค่า

ชยาโหวอวีลอบแปลกใจเช่นกัน ซาดิก่อนเจ็งอื่กล่าวได้ว่าเป็น บุตรสาวสุดที่รักของชุยซื่อ แล้วนี่อะไรกัน มาอยู่กับนางแค่มิกี่วัน สนุกจนลืมบ้านไปแล้วหรือ นางยิ้มพูด "เด็กคนใดบ้างที่ไม่อยากมีสหายอีกอย่าง อาตัวกับอาเส้าก็อายุห่างจากนางมากเกินไป"

ชุยซื่อถอนหายใจ ขบคิดซ้ำไปมา ตอนจากไปยังคงทิ้งเจ็งอื่ไว้ที่ไร้อานเมือง

พอถึงเวลาที่ชุยซื่อจะไปจริงๆ เจ็งอื่กลับเสียใจภายหลังเล็กน้อย นางกำขับมารดา "อีกสองวันท่านต้องมารับข้านะ!"

ชุยซื่อไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นางพูดกับชยาโหวอวี "ไม่รู้จริงๆ ว่าเด็กคนนี้จะใจกล้าหรือใจเสาะกันแน่"

ชยาโหวอวียิ้มจนคิ้วตาโค้งลง

รถเทียมม้าของชุยซื่อหายลับไป เจ็งอื่ก็จูงมืออาห่าวเดินไปทางสวนดอกไม้ด้านหลังแล้ว อาห่าวเดินไปพลางพูดกับเจ็งอื่ไปพลางว่า "น้ำหวานจากดอกไม้มันอร่อยมาก แต่ไม่ใช่ดอกไม้ทุกดอกจะมีน้ำหวาน ข้าจะหาให้เจ้าชิมเอง คราวก่อนข้าหาดอกหนึ่งให้จางกงจู้ชิม จางกงจู้ยังบอกว่าอร่อยเลย"

"แต่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนว่าในดอกไม้มีน้ำหวานอยู่ด้วย" เจ็งอื่พูดด้วยความฉงน

อาห่าวยี้ดอกเล็กน้อย "นั่นเป็นเพราะว่าเจ้าไม่รู้ว่ามีต่างหาก!"

เจ็งอื่ผงกศีรษะอย่างจริงจัง คุณหนูเจ็ดสกุลชุยหัวเราะจนยี้เดอไม่ขึ้น นางพูดกับชยาโหวอวี "จางกงจู้ ข้าอยากขอของสิ่งหนึ่งจากท่าน"

ชยาโหวอวิ้งนง

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกกะพริบดวงตาที่มีขนตาองยาว "ท่านมอบปิ่น
ท้อเขียนหยกแดงอันหนึ่งให้อาห่าวแล้ว ข้าอยากใหท่านมอบของสิ่งหนึ่ง
ให้ข้าบ้าง"

ชยาโหวอวิ้งมพูด "ได้สิ เจ้าอยากได้อะไรละ"

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกตอบ "ท่านมอบที่แขวนพู่กันรูปกวางในห้องหนังสือ
อันนั้นให้ข้าได้หรือไม่"

ที่แขวนพู่กันอันนั้นทำจากไม้หวงหยาง เดิมที่เป็นของประดับ แต่ถูก
ชยาโหวอวิ้งนำมาวางไว้ตรงนั้นและใช้เป็นที่วางพู่กัน ในเมื่อคุณหนูเจ็ด
สกุลชุกอยากได้ ชยาโหวอวิ้งจึงมอบให้นาง

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกรับไว้ด้วยความยินดี

หลังจากนั้นชยาโหวอวิ้งก็ได้รับข่าวว่าหลูโหวอพ่ายศึก นางชมวดคิ้วมุ่น
พูดกับอิ่นผิง "เจ้าอย่าเพิ่งร้อนใจ ค่อยๆ เล่าว่าเกิดอะไรขึ้นกับหลูโหวอกันแน่"
พูดจบ นางก็รินน้ำชาให้อิ่นผิงด้วยตนเอง

อิ่นผิงขอบคุณ เขาจับน้ำชาคำหนึ่ง เรียบเรียงความคิดและเอ่ยว่า
"ดูเหมือนเป่ยเหลียงจะเกิดเรื่องบางอย่าง หัวป่าโซ่ดูไม่มีแก่นใจจะทำ
สงครามติดพัน หลูโหวอเดินหน้าไปอย่างราบรื่น ถึงขั้นบุกยึดเหยียนโจวกับ
เซียงโจวสองมณฑลได้ในคราวเดียว ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวยกเมืองให้
และขอสวามิภักดิ์ หลูโหวอยอมรับหนังสือยอมแพ้จากผู้ว่าการมณฑล
เซียงโจว แต่กลับรังเกียจผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวที่ทรยศบ้านเมือง
สั่งการให้ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวนำลูกน้องเก่าไปทำหน้าที่กองหน้า
โจมตีตองอวีโจว ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวจึงตัดสินใจสังหารผู้บัญชาการทัพ

ของหลู่ไหว ส่งหนังสือแสดงความจงรักภักดีไปให้ท้าวป่าไซ่ว ท้าวป่าไซ่ว กับผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวเร่งเดินทางหาร้อยหลี่ในชั่วข้ามคืน จู่โจมฐานทัพของหลู่ไหว ฝ่ายหลู่ไหวมีคนบาดเจ็บล้มตายเกินห้าหมื่น กำลังทหารถอยร่นไปที่เมืองเหลียงเพื่อหยุดพักและจัดกระบวนทัพใหม่"

ซย่าโหวอวีโบหน้าเซียวค้ำอย่างห้ามไม่อยู่ด่าหลู่ไหวอย่างซุนแค้นหนึ่งคำ "เจ้าโง่!"

อินผิงก้มหน้าไม่กล้าเอ่ยอะไร

ซย่าโหวอวีถาม "แล้วผู้บัญชาการเล่า"

หลู่ไหวทำสงครามให้ผลออกมาเป็นเช่นนี้ได้ ทำให้คนต้องมองเขาใหม่จริงๆ เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณพลที่หลุยวนยกให้เขาตายไปกี่คน เดิมทีพวกเขาต้องการสร้างสถานการณ์ให้เซียวหวนดูเก่งกาจกว่าหลู่ไหว อยู่แล้ว หากหลู่ไหวรบแพ้เช่นนี้ ต้องมีคนเสนอให้เซียวหวนรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหวและยกทัพขึ้นเหนือเป็นแน่

อินผิงกำลังจะตอบ อาเหลียงก็หลุบตาเดินเข้ามาอย่างนอบน้อมพูดเสียงค่อย "จ่ากงจู้ ผู้บัญชาการมาเพคะ!"

เซียวหวน?! เวลาไหนนะหรือ!

ซย่าโหวอวีเหลือบมองอินผิงแวบหนึ่ง อินผิงรีบตอบ "ฮ่องเต้เสนอให้ได้ทำเซียวรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหว แต่หลุยวนอ้างเหตุผลว่า 'เปลี่ยนแม่ทัพกลางคัน ขวัญกำลังใจทหารจะสั่นคลอน' และปฏิเสธข้อเสนอของฮ่องเต้ไปพะยะคะ"

แล้วเซียวหวนมาทำอะไร หากเขาอยากรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหว ยามนี้ย่อมสมควรร่วมมือกับเซียวตันหยาง บีบให้หลุยวนเรียกตัวหลู่ไหว

กลับมา หากเขาไม่ยอมรับช่วงต่อ แควอยู่เฉยๆ ก็พอ จะมาที่นี้ทำไม

ชยาโหวอวีให้อาเหลียงเชิญเสี่ยวหวนไปดื่มชาในห้องโถงรับรองแขก นางเอ่ยคำพูดทำนองว่า "ลำบากเจ้าแล้ว" และ "ตกรางวัลอย่างงาม" กับอีนผิง ก่อนจะให้เขาไปพักผ่อน ส่วนนางมุ่งหน้าไปห้องโถงรับรองแขก

ไม่พบกันไม่เท่าไร ดูเหมือนเสี่ยวหวนจะดูสุขุมมากยิ่งขึ้น ดูเคร่งขรึม น่าเกรงขามเหมือนในชาติก่อนมากขึ้นทุกที หรือว่าเขาได้เลื่อนตำแหน่ง?

ไม่น่าใช่! นางไม่ได้ข่าวเลยนี่นา

ชยาโหวอวียิ้มแล้วเดินเข้าไปคารวะ

เสี่ยวหวนคารวะตอบ สายตาหยุดอยู่ที่ชยาโหวอวีคู่หนึ่ง เทียบกับคราวก่อนที่พบกัน สีหน้าของนางดีขึ้นกว่าเดิม นางสวมชุดกระโปรงรัดดอก สีนํ้าเงินสว่างกับเสื้อคลุมแขนครึ่งท่อนผ้าโปร่งสีขาวเรียบ อดมิวพรรณที่ขาวบริสุทธิ์ยิ่งกว่าหิมะและนํ้าค้างแข็ง ลำคอเพรียวระหงดงามอ่อนช้อย เหมือนคอหงส์ แสงอาทิตย์ที่เหมือนลูกธนูสีทองส่องผ่านรอยแยกของไบไม้บนค้ำงอพุ่งลงมา ทำให้เขากังวลว่าผิวของนางจะถูกความร้อนลวก

"ท่านสบายดีหรือไม่" เสี่ยวหวนถาม

"ขอบคุณผู้บัญชาการ" ชยาโหวอวียิ้มน้อยๆ แล้วตอบ "ข้าสบายดี" นางเชิญเสี่ยวหวนไปนั่งที่ตั่งเตี้ยและเอ่ยว่า "หลายวันก่อนหน้าสะใ้มาที่นี้ นำชาป่าที่ห่านซานจวีชื่อปลุกมาให้หลายตำลึง* ข้าชิมดูแล้ว รสชาติดีทีเดียว ผู้บัญชาการสนใจหรือไม่"

"ขอบคุณว่างงจู่!" เสี่ยวหวนตอบอย่างเกรงใจ มิได้ปฏิเสธ

ชยาโหวอวีส่งคนไปเอาใบชามา ก่อนจะชงชาให้เสี่ยวหวนด้วยตนเอง

* น้ำหนัก 1 ตำลึงของจีนเท่ากับ 31.25 กรัม

เซียวหวนชิมชาที่ชงรอบที่สองเงียบๆ แล้วยิ้มพูด "ชานี้กลิ่นหอม ไม่เข้มข้น แต่กลับทิ้งรสชาติไว้เนิ่นนาน เห็นทีหานชานจริงชื่อผู้นี้จะเก่งกาจ สมคำเล่าลือ เป็นยอดฝีมือในการทำชา"

"เขาทำชาเป็นหรือไม่เข้าใจไม่รู้ แต่เขาทำพิณเป็นอย่างดีแน่นอน" ซย่าไหวอวีรินน้ำชาให้เซียวหวนอีกถ้วยพลางยิ้มพูด "ได้ยินน้ำสะใภ้ข้า บอกว่าเขาชอบพิณคันหนึ่งให้น้ำชายข้า น้ำชายข้าชอบมาก ยิ่งเคยจัดงานเลี้ยงที่บ้านและเชิญสหายรู้ใจมารับฟังเสียงพิณ ครั้งนี้น้ำชายข้าไปเที่ยวเล่นที่นั่นและนำพิณกลับมาคันหนึ่ง บอกว่าจะมอบให้อาตว่ ไม่รู้ อาตว่ได้รับหรือยัง" ชาติก่อนนางจำไม่ได้ว่าน้ำชายของนางเคยมอบพิณให้เจิ้งตัว

เซียวหวนแปลกใจเล็กน้อย เขายิ้มพูด "อาตว่เชี่ยวชาญการตีดีพิณ หรือ ข้าไม่รู้มาก่อนเลย"

ซย่าไหวอวีแปลกใจเช่นกัน ฟังจากน้ำเสียงของเซียวหวน ดูเหมือนเซียวหวนจะสนิทสนมกับเจิ้งตัวมาก

เซียวหวนยิ้มพูด "ช่วงนี้ข้าไปหาท่านน้ำบ่อย จึงได้พบกับอาตว่ บ่อยขึ้น ข้ารู้เพียงว่าเขาอ่านตำราซุนชิว* ได้ดี ไม่รู้ว่าเขาจะเล่าเรียนศิลปะ ทั้งหก** ได้เป็นอย่างดีด้วย"

ซย่าไหวอวีไม่รู้ว่าตอบเช่นไรดี สมัยที่ท่านตาของนางยังมีชีวิตอยู่ ท่านตาเข้มงวดกับน้ำชายของนางมาก แต่น้ำชายของนางมักจะสามวันจับปลา สองวันตากแห*** ไม่อาจจจดจ่อกับสิ่งใดได้ ทั้งชอบเล่นสนุก

* ตำราซุนชิว เป็นตำราประวัติศาสตร์ในยุคก่อนสมัยจีน

** ศิลปะทั้งหก ได้แก่ จรรยาภรรยา ดนตรี ยิงธนู ชี่ม้า เขียนอักษร และคิดคำนวณ

*** สามวันจับปลา สองวันตากแห เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่ขาดความมุ่งมั่นในการเรียนหรือทำงาน ทำๆ หยุดๆ

เป็นพิเศษ เจ็จซัั้นเจ็จฝากความหวังไว้กับบุตรชายคนเล็ก คิดไม่ถึงว่า บุตรชายคนเล็กจะตายเพราะเสพหานสือซัั้นก่อนจะได้หั้นหมายเสียอีก เจ็จเฟินเจ็จถูกบังคับให้แบกรับภาระดูแลครอบครัว ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก บัดนี้เมื่อเขาเป็นบิดา ทั้งที่ตนเองยังขาดความแน่วแน่มั่นคงอยู่แท้ๆ แต่กลับนำสิ่งที่เจ็จซัั้นเรียกร้องกับเขามาใช้กับบุตรชายทั้งสองคนทั้งหมด...

ชย่าโหวอวีด้้นชนมบนโตะไปตรงหน้าเขา นางยิ้มพูด "หลายวันนี้ อยู่ว่างไม่มีอะไรทำ ข้าจึงให้ห้องครัวทำขนมแบบใหม่ออกมาสองสามอย่าง ผู้บัญชาการลองชิมดูว่ารสชาติเป็นเช่นไร"

เซียวหวนไม่เกรงใจ เขากินขนมไปสองซัั้น รสชาติเค็มจัดพอเหมาะ เป็นรสชาติที่เขาชอบพอดี

เซียวหวนรู้สึกว่ที่นี้ตรงใจเขามากขึ้นทุกที่...ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ ดื่มหหรือขนมที่กินกับซา ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับความชื่นชอบของเขา แต่เขากลับไม่รู้ว่านี้เป็นเพียงมารยาทในการต้อนรับแขกของชย่าโหวอวีเท่านั้น

จวบจนซาหมดไปสองกา เขาก็พูดถึงจุดประสงค์ที่มาในวันนี้ "หลูโหวอพ่ายศึก ความประสงค์ของท่านน้ำกับได้เท่าเสียคือให้ข้ารับช่วงต่อจากหลูโหว"

ชย่าโหวอวีเข้าใจเจตนาของเซียวหวนทันที ซาติก่อนเซียวหวนไม่เคยหารือกับผู้ใด ไม่ว่าเรื่องใดเขาล้วนตัดสินใจด้วยตนเอง ทั้งไม่เคยผิดพลาดมาก่อน

ทว่าซาตินี้ความล้มเหลวในการแต่งตั้งฮ่องเต้ทำให้เขาสูญเสียโอกาสในการพิสูจน์ความสามารถของตนเองไป ไม่ว่านำชายนางหรือ

เขียนต้นหางล้วนคิดว่าตนเองสามารถบงการเขี้ยวหวนได้ แต่เขี้ยวหวนกลับเหมือนเมื่อชาติที่แล้ว เขามีความสามารถในการโคจรควบคุมสถานการณ์เป็นอย่างดี ไม่น่าจะมีสัญชาตญาณเหมือนสัตว์ป่าด้วย นางรู้สึกว่าการจัดการเช่นนี้ไม่เหมาะสม ขณะเดียวกันเนื่องจากเขาล้มเหลวในการแต่งตั้งฮ่องเต้ ทำให้เขาสงสัยในความสามารถและสัญชาตญาณของตนเอง ถึงได้นำเรื่องนี้มาบอกคนที่ได้ชื่อว่าเป็น 'ผู้ชนะ' อย่างนางอยากฟังความเห็นของนาง เขาจะได้แน่ใจในความคิดของตนเองมากยิ่งขึ้น

ชยาโหวอวิ้อรู้สึกขบขันไม่ได้ นางพูด "ผู้บัญชาการอยากฟังความเห็นของข้าหรือ"

เขี้ยวหวนผงกศีรษะ "จ่างกงจู่สายตากว้างไกล ความรู้กว้างขวาง"

ชยาโหวอวิ้อตอบ "สองสามเดือนนี้ ทางด้านเป่ยเหลียงน่าจะมีความพร้อมออกมาแล้ว ถึงยามนั้นทั่วป่าไซ่ยังไม่มีการสังคราม หลูโหวเองก็โจมตีเชิงใจกับเหยียนโจวไม่หยุด ผู้บัญชาการมีขุนศึกที่มีความสามารถอยู่แล้ว หากรับช่วงต่อจากหลูโหวได้ สงครามครั้งนี้ย่อมราบรื่น แค่ม้าศึกไปถึงก็ได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน"

เขี้ยวหวนฟังแล้วนิ้วนหน้าเล็กน้อยจนแทบสังเกตเห็น "จ่างกงจู่รู้สึกเช่นนี้จริงๆ หรือ"

ชยาโหวอวิ้อตอบ "ไม่ทราบที่ผู้บัญชาการยังมีความเห็นใดอีกหรือ"

เขี้ยวหวนเงยไปครู่หนึ่ง เหมือนกำลังใคร่ครวญว่าจะบอกชยาโหวอวิ้อดีหรือไม่

ชยาโหวอวีรู้สึกไม่พอใจ นางมิใช่ศัตรูของเขาเสียหน่อย เขาจำเป็นต้องระวังป้องกันนางถึงเพียงนี้ด้วยหรือ อีกทั้งตอให้นางเป็นศัตรูของเขา สรรพสิ่งในใต้หล้านี้รวมกันนานวันเข้าย่อมต้องแยก แยกกันนานแล้วก็ต้องรวม เขาจำเป็นต้องรักษาจุดยืนที่จะกัดไม่ปล่อยถึงเพียงนี้ด้วยหรือ

ชยาโหวอวีไม่เอายากสนใจเขา นางยกถ้วยชาขึ้นมาจิบชาของตนเองต่อ

สุดท้ายเขี้ยวหวนยังคงคล้อยตามสัญญาของตนเอง หลังดื่มชาไปถ้วยหนึ่ง เขาก็พูด "ข้ารู้สึกว่าการรับช่วงต่อจากหลูไหวในยามนี้มีแต่จะดึงตนเองเข้าไปในความขัดแย้งกับสกุลหลู หลายปีมานี้สกุลหลูมีผู้มีความสามารถปรากฏขึ้นมากมาย คิดจะแย่งชิงผลประโยชน์กับพวกเขา ออกจะเสียเวลาและเปลืองแรงมากเกินไป มิสู้ถอยออกมาก้าวหนึ่ง ออกจากวงในมาสู่วงนอก ฟ้าดินย่อมกว้างขวางกว่าเดิม"

ชยาโหวอวีคิดได้ในทันที ชาติก่อนเขี้ยวหวนไม่ได้ขัดแย้งกับสกุลหลูมากนัก เนื่องจากเขาคิดหาหนทางยกทัพขึ้นเหนือโดยตรง รวจนได้รับชัยชนะจากสงครามทางเหนือ ชื่อเสียงและบารมีของเขาก็ทัดเทียมกับหลูยวนแล้ว ถึงขั้นเหนือกว่าหลูยวนเล็กน้อยด้วยซ้ำ ตระกูลใหญ่มากมายที่เคยถูกสกุลหลูรังเกียจก็ดันหันไปห้อมล้อมเขี้ยวหวนแทน เกิดเป็นกลุ่มอำนาจใหม่ที่มีเขี้ยวหวนเป็นหัวหน้า หลูยวนคิดจะรับมือกับเขาย่อมยากแล้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่นางตระหนกอย่างถ่องแท้ถึงเหตุผลที่เขี้ยวหวนจะต้องยกทัพขึ้นเหนือให้ได้ มิใช่เพื่อราษฎร มิใช่เพื่อบ้านเมืองและแผ่นดิน มิใช่เพื่อทวงคืนดินแดนกลับมาอะไรพวกนั้น

เซียวหวนที่เป็นเช่นนี้เหมือนเดินข้ามแม่น้ำเข้ามาหานางจากอีกฝั่งหนึ่ง ทำให้นางมองเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เข้าใจเขามากยิ่งขึ้น

สถานการณ์ของพวกเขาตอนนี้ช่างคล้ายคลึงกับในชาติก่อนตอน เซียวหวนจะแต่งตั้งชยาโหวโหย่วฝู แทนที่จะต่อสู้แย่งชิงกับสกุลหลู ไม่เลิกรา มีผู้คิดหาหนทางยกทัพขึ้นเหนือ พิสูจน์ความสามารถของตนเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ตระกูลใหญ่ที่รักษาความเป็นกลางที่ยังตัดสินใจเลือกฝ่าย ไม่ได้หรือในใจไม่พอใจสกุลหลูแต่กลับไม่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับสกุลหลู ย่อมเป็นฝ่ายเข้ามาหาพวกเขาเอง

ชยาโหวอวี่โล่งอก สกุลหลูที่เป็นเหมือนภูเขาคดทับอยู่ในใจตั้งแต่นาง มีชีวิตใหม่อีกครั้ง บัดนี้กลับกลายเป็นปัญหาที่คลี่คลายได้อย่างง่ายดายตาย เมื่อสืบสาวไปหาสาเหตุ ส่วนใหญ่คงเพราะชาติก่อนเซียวหวนก็ได้ใช้วิธีนี้พาตนเองไปสู่ความสำเร็จเช่นกัน

นางอดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ เซียวหวนเห็นแล้วหัวใจเต้นแรง

ใช้ว่าเขาไม่เคยเห็นชยาโหวอวี่ยิ้ม แต่รอยยิ้มของชยาโหวอวี่ส่วนใหญ่ จะเป็นรอยยิ้มที่สำรวม อดกลั้น เกรงใจ และเห็นห่าง ต่อให้เป็นเวลาที่เบิกบานจริงๆ รอยยิ้มก็จะปรากฏเพียงชั่วพริบตา ก่อนหายวับไป ไม่เหมือนตอนนี้ที่ดวงตาเปี่ยมด้วยประกายดุจดวงดาว ระยิบระยับราวสายธาร แห่งดวงดาวอย่างไรอย่างนั้น ลักยิ้มที่ซ่อนอยู่ตรงมุมปากปรากฏออกมา เจี๊ยบๆ คล้ายบรรจสุรารสเลิศได้ หว่างคิ้วยิ่งเหมือนบุปผาที่ผลิบาน สว่างไสวจนชวนให้คนมองแสบตา นี่ต่างหากถึงจะเป็นโฉมหน้าที่แท้จริง ของนาง

เซียวหวนพึมพำในใจ ช่างหูได้ยินเสียงใสกระจ่างของชยาโหวอวี่

"ผู้บัญชาการมีแผนการคืออะไรหรือ"

เขาได้สติ ก่อนจะพูดโดยไม่ลังเล "ข้าคิดว่าจะออกเดินทางไปเชียงใหม่ภายในสองวันนี้"

ชยาโหวอวิตกตะลึง

สายตาของเสี่ยวหวนเคร่งขรึมลง "ข้าถามท่านมาแล้ว หลายปีมานี้ เขาอยู่ในจิตใจอย่างราบรื่นทีเดียว กำลังทหารที่สามารถโยกย้ายได้มีราวสองหมื่นนาย ผู้ว่าการมณฑลเชียงหยางคนนี้เคยอยู่ได้บังคับบัญชาของใต้เท้าอันมาก่อน พอหนังสือแต่งตั้งของข้าออกมา ข้าจึงเขียนจดหมายไปที่เชียงหยาง ทางเชียงหยางก็ส่งคนมาพบข้า บอกว่าเชียงหยางก็สามารถโยกย้ายกำลังทหารได้สองหมื่นนาย รวมกับกองกำลังจากสกุลเจิ้ง สกุลเซี่ย และสกุลเซียว กำลังทหารทั้งหมดที่มีก็น่าจะประมาณห้าหมื่นนาย ข้าจะเข้าจวินโจวด้วยเส้นทางน้ำจากเชียงหยาง จากนั้นจากซีชวบนุกไปอุ่กววน ชิงกววนจงมาให้ได้ สลายการปิดล้อมตงอวี่โจว"

ชยาโหวอวิตกใจ ซาติก่อนเสี่ยวหวนยกทัพขึ้นเหนือครั้งแรกก็วางแผนเช่นนี้ สุดท้ายสามารถบุกเข้าไปในกววนจงได้อย่างราบรื่น สะสมทหารจู่โจมด้วยกำลัง

นางเจียบไปนาน

เสี่ยวหวนพูด "จางกงจู้คิดว่าไม่ได้หรือ"

ชยาโหวอวิตกนิ่งคิดก่อนตอบ "โอรสสวรรค์ล่วงรู้แผนการนี้ของผู้บัญชาการหรือไม่"

"ไม่!" เสี่ยวหวนตอบ มุมปากเขาเม้มแน่นเล็กน้อย "ระยะนี้โอรสสวรรค์กำลังหาหรือเรื่องที่จะให้หลิวถวนทัพ"

นั่นก็หมายความว่าชยาโหวโหวอู้ไม่อยากทำสงคราม หากเชี่ยวชาญ กราบพูลเรื่องนี้ ไม่แนชยาโหวโหวอู้อาจไม่ตกลง ทั้งยังจะแพร่พราย เรื่องนี้ให้หลยวนรู้

ชยาโหวอู้รู้สึกปวดหัวเล็กน้อย นางเอ่ยถามเชี่ยวชาญ "ผู้บัญชาการ คิดจะให้เข้าไปโน้มน้าวโอรสสวรรค์หรือ"

"ไม่ใช่!" เชี่ยวหวนตอบโดยไม่ต้องคิด "ข้าอยากขอให้จางกงจู่ เป็นตัวแทนข้ากลับบ้านเกิดเป็นเพื่อนมารดา กลับไปเช่นโหวบิดาข้า"

ชยาโหวอู้เกรี้ยวกราดยิ่ง นี่ก็หมายความว่าเชี่ยวชาญไม่ได้มาหารือ กับนาง แต่มาแจ้งนางต่างหาก ใบหน้านางบึ้งตึง ลูกขึ้นทำท่าจะเดินจากไป แต่เห็นเชี่ยวชาญนั่งจิบซาอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางสง่างามดุจสายลมและ จันทราแล้ว นางรู้สึกว่ตนเองออกจะเสียดกิรยาไปสักหน่อย

สุดท้ายจึงเปลี่ยนสีหน้าเป็นเยียบเย็น "ในเมื่อผู้บัญชาการคิดไว้ หมดแล้ว เคยคิดบ้างหรือไม่ว่ข้ายังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์!"

ชาติก่อนชยาโหวอู้ใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างปฏิเสธเชี่ยวชาญ แน่แน่นอนว่ ชาติก่อนเชี่ยวชาญไม่ได้มาเชิญนางด้วยตนเอง แต่ให้คู่แข่งมาแจ้งนาง คิดเช่นนี้แล้ว ชยาโหวอู้มองใบหน้าเจียบขริ่มจนแทบจะกลายเป็นเย็นชา ของเขา ฉับพลันจิตใจของนางก็อ่อนยวบ รู้สึกว่อย่างน้อยชาตินี้เชี่ยวชาญ ก็ปรากฏตัวต่อหน้านาง

เชี่ยวชาญกลับเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจ เขาย่อมรู้ว่นางอยู่ในช่วง ไว้ทุกข์ อีกทั้งศพของชยาโหวโหวอู้เด้าก็ยังไม่ฝัง ให้นางออกจากเมือง เจี้ยนคังในเวลา นี้ เขาย่อมรู้สึกเกรงใจอย่างย้ง ถึงได้มาเชิญด้วยตนเอง อีกทั้งยังอธิบายสถานการณ์ลำบากใจของเขาในตอน นี้ และแผนการ

ในอนาคตให้นางฟัง สุดท้ายชยาโหววี่กลับไม่พอใจอย่างมาก ดูเหมือน เขามาออกหน้าด้วยตนเองก็ยิ่งเชิญนางไปไม่ได้อยู่ดี!

จิตใจของเซียวหวนพลันห่อเหี่ยว เขาอดอธิบายไม่ได้ "ข้ามีเวลา เหลือเพียงไม่กี่วันที่จะคุ้มกันพวกท่านกลับไป"

ชยาโหววี่กะพริบตา เซียวหวนหมายความว่าอะไร เขาจะส่งนาง ไปคู่จ้งหรือ ซาตินี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ซาติก่อนนางย้ายออกจากบ้านสกุลเซียวในวันที่ฝนตกหนัก เขา ไม่ได้ไปส่งนางด้วยซ้ำ ซาตินี้เขากลับจะคุ้มกันนางกับมารดาเขากลับบ้าน เกิดที่คู่จ้ง? เหตุการณ์อะไรที่ทำให้เซียวหวนเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนี้ ความคิดของชยาโหววี่ล่องลอยออกไปชั่วขณะ

นางได้ยินเซียวหวนพูดต่อ "ข้าเสียมารยาทแล้ว ถ้าจางกงจู่ ไม่สะดวก ข้าจัดการเรื่องการเดินทางของมารดากับอาสิ่งก่อนแล้วกัน"

ชยาโหววี่ไม่ปริปากเอ่ยอะไร ไม่รู้เหตุใดนางจึงรู้สึกไม่สบายใจ อย่างมาก หลังส่งเซียวหวนกลับไปแล้ว นางไม่มีอารมณ์จะดูพวก อาเหลียงจัดข้าวของในหีบอีก เพียงนั่งดื่มน้ำแกงถั่วเซียวแซ่เย็นอยู่บนตั่ง ได้ต้นการบูรตามลำพัง ทว่าจิตใจกลับร้อนรุ่มยิ่งนัก

อาห่าวนำเม็ดบัวหนึ่งกำมือมามอบให้ชยาโหววี่ "จางกงจู่ อร่อย!"

เม็ดบัวถูกมือเล็กอ่อนป้อมของอาห่าวกำจวนอุ่นร้อน จิตใจของ ชยาโหววี่สงบลงในทันที นางยิ้มแล้วรับเม็ดบัวมาจากมืออาห่าว ก่อนยิ้มลูบศีรษะอาห่าว "ไปเล่นกับคุณหนูเจ็ดเถาะ"

อาห่าวผงคีรีระด้วยความยินดี "ข้าจะเด็ดดอกไม้มาประดับผมให้ จางกงจู่"

ชയാโหวอวี๊นึ่งขึ้นได้ว่าสองวันก่อนมีบ่าวหญิงบนกับนาง บอกว่า
อาห่าวทำลายดอกไม้ที่ปลูกในสวนจนเกลี้ยง นางอดหัวเราะฮาๆ ไม่ได้
แล้วเอ่ยว่า "ดีเลย ข้าจะรดดอกไม้ประดับมจากอาห่าวของพวกเรา"

อาห่าวดีใจเหลือเกิน ดวงตาคูโตยืมจนหริ่งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว
แล้ววิ่งเตาะเตะจากไป

ชയാโหวอวี๊พฐลมหายใจยาว นางตัดสินใจไปดูว่าตนเองมี
เครื่องประดับอะไรบ้าง สกุกเชื่อมมีญาติพี่น้องไม่น้อย เกรงว่าถึงเวลา
คงต้องมีของมอบให้พวกเขาบ้าง

หลิวซีหัวหน้าพ่อบ้านของคฤหาสน์มารายงานนางอย่างเร่งร้อน
บอกว่าจางหานมาขอพบ ตั้งแต่ชയാโหวอโหย่วอี่ขึ้นครองราชย์เป็น
โอรสสวรรค์อย่างเป็นทางการ จางหานก็กลายเป็นหัวหน้าชั้นที่ของวัง
เสี้ยนหยาง คนสนิทของโอรสสวรรค์ ไปถึงที่โดยอ้อมมิใช่บุคคลธรรมดา
ที่มองข้ามได้อีกแล้ว

ชയാโหวอวี๊พบจางหานในลานเรือน

ยามอยู่ต่อหน้านางจางหานยังคงอ่อนน้อมมีมารยาทถึงเพียงนั้น
หลังจากทักทายกันแล้ว เขาก็หลุบตาเอ่ยอย่างพินอบพิเทา "ข้าน้อย
รับคำสั่งจากโอรสสวรรค์ ให้เชิญจางกงจู่เข้าวังเพราะมีเรื่องจะหาหรือ
พะยะคะ"

ชയാโหวอวี๊อดแปลกใจไม่ได้ จางหานกลับไม่พูดอะไรอีก

ชയാโหวอวี๊ไม่ฝืนใจ นางสั่งให้คนเก็บข้าวของ วันถัดมาก็ให้จางหาน
เข้าวังเป็นเพื่อน

ไม่ได้พบกันเพียงสองเดือน ซยาโหวโหวอู้ดูสุดชื่นกระปรีกระเปร่า สีหน้าท่าที่ดูเบิกบาน แตกต่างจากท่าที่หวาดหวั่นไม่วางใจตอนเช้าวันใหม่ๆ โดยสิ้นเชิง เห็นที่เขาคงจะปรับตัวให้เข้ากับชีวิตในวังเสียนหายางได้แล้ว

ซยาโหวอวี่ยิ้มคารวะ ซยาโหวโหวอู้ ซยาโหวโหวอู้รับให้คนยกขา กับขนมมาให้ซยาโหวอวี่ จากนั้นจึงค้อมกายเข้ามาหานาง ถามถึงชีวิตความเป็นอยู่ของซยาโหวอวี่ด้วยสีหน้าห่วงใย

ซยาโหวอวี่ยิ้มน้อยๆ พลังตอบคำถาม ทั้งยังเล่าถึงความน่ารัก ขบขันของอาห่าว

ซยาโหวโหวอู้ฟังแล้วหัวเราะไม่หยุด เขาทำท่าโล่งอก พุดอย่างจริงจัง "ว่างกงจู่สบายดีข้าก็วางใจแล้ว อากาศร้อนอบอ้าว กินดื่มอะไร มีข้อที่ต้องระวังมากมาย ข้ายังกลัวว่าว่างกงจู่จะกินอะไรไม่ลงเสียอีก"

"รบกวนโอรสสวรรค์ต้องเป็นห่วงแล้ว!" ซยาโหวอวี่ยิ้มตอบอย่างนอบน้อม "ข้าเองก็เคยกินอาหารหยาบมาก่อน โอรสสวรรค์เป็นห่วงเกินไป ย่อมไม่ดี ทำให้กังวลพระทัยเปล่าๆ"

"ท่านเป็นพี่สาวเพียงคนเดียวของข้า ข้าจะไม่ห่วงได้อย่างไร" ซยาโหวโหวอู้สนทนาปราศรัยกับนาง จวบจนกินอาหารเที่ยงแล้ว เขาจึงไล่คนข้างกายออกไป หรือกับนางเสียงค่อย "ว่างกงจู่ แม่ทัพใหญ่จะเป็นพ่อสื่อให้ข้า ข้าปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมไปหลายครั้งแล้ว ทำให้แม่ทัพใหญ่ไม่พอใจนัก อดีตฮ่องเต้ได้พักผ่อนอย่างสงบเมื่อใด ข้ายอมไม่มีข้ออ้างจะปฏิเสธข้อเสนอของแม่ทัพใหญ่ได้อีก" เขาก้มหน้า ท่าทางหมดความมั่นใจมากทีเดียว

ชยาโหววี่อั้งจันไป คิดไม่ถึงว่าหลุยวนจะเอาแผนการนี้มาใช้กับชยาโหววี่อั้งอีก นางอดคิดขี้มึนเย็นไม่ได้ ทว่าในใจนางกระจ่างแจ้งดี ชยาโหววี่อั้งเติบโตขึ้นทุกวัน เรื่องการแต่งงานช้าเรื่อก็ต้องถูกยกมาหารือต่อหน้าเหล่าขุนนาง แต่ก่อนนางเป็นพี่สาวร่วมอุทรของชยาโหววี่อั้งแต่ชยาโหววี่อั้งเข้าอ้อมเชื่อถือนาง นางจึงสามารถก้าวกายการแต่งงานของชยาโหววี่อั้งได้ แต่สำหรับชยาโหววี่อั้งแล้วไม่เหมือนกัน

นางตั้งสติ สูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนระบายขี้มึนน้อยๆ "เช่นนั้น ความประสงค์ของโอรสสวรรค์คือ..."

ชยาโหววี่อั้งเฝยหน้า ขอบตาแดงเรื่อ เขาฝืนขี้มึนเอ่ยว่า "ช้า...ช้า ไม่อยากให้เห็นทัพใหญ่ก้าวกายการแต่งงานของช้า จะทำเหมือนอดีตฮ่องเต้ไห้ววานจ่างกงจู้ให้จัดการเรื่องนี้ได้หรือไม่"

ชยาโหววี่อั้งตะลึงจันไปอีกครั้ง แต่นี้อาจเป็นจุดประสงค์ที่ชยาโหววี่อั้งเชิญนางมาก็ได้ ในฐานะโอรสสวรรค์ ไม่มีผู้ใดอยากถูกขุนนางคอยบงการ นำเสียดายที่ได้หล้าของสกุลชยาโหวแต่ใครมาใช้จะปกครองเองได้ง่ายๆ ถึงเพียงนั้น

นางคิดถึงจู่ฮงฮ่องเต้ คิดถึงน้องชายที่ตายไป น้ำเสียดก็เปลี่ยนเป็นนุ่มนวลโดยไม่รู้ตัว "แล้วตัวโอรสสวรรค์เองทรงมีความเห็นเช่นไร หรืออยากเกี่ยวข้องกับตระกูลใด"

ชยาโหววี่อั้งส่ายหน้า "ช้ารู้ว่าช้าไม่อาจกระทำตามใจตนเอง สถานการณ์ในเมืองเจี้ยนคังช้าก็ไม่กระจ่างแจ้งนัก ขอเพียงอีกฝ่ายจิตใจงดงาม ยินดีอยู่กับช้าไปจนแก่เฒ่าก็พอ" เขาพูด ข้างแก้มขึ้นสีแดงเรื่อ ดวงตาวาวระยับ ท่าทางเขินอายเล็กน้อย

ชยาโหววี่หัวเราะออกมา "เงื่อนไขข้อนี้ที่โอรสสวรรค์เรียกร่อง เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในโลก"

คนที่จิตใจตรงกันนั้นหายากเพียงใด!

ชยาโหววี่ย่ออืหน้าแดงก่อนพูดเสียงค่อย "เช่นนั้น...อย่างน้อย นางก็ต้องเป็นสองเฮาที่ดี"

ข้อนี้ง่าย

ชยาโหววี่ยิ้มพูด "ถึงเวลาเช้าจะคัดหญิงสาวจากหลายตระกูล มาให้ท่านเลือก ท่านคิดว่าอย่างไร"

"ขอบคุณจางกงจู่!" ชยาโหววี่ย่ออืปีติยินดีถึงขั้นรินน้ำชาให้ ชยาโหววี่ด้วยตนเอง

ชยาโหววี่เ้มปากยิ้ม พูดคุยกับชยาโหววี่อีกสักพัก ก่อนจะถูกขึ้นขอตัว

จางหานไปส่งนางที่หน้าประตูวัง ระหว่างทางพูดกับนางอย่าง รู้สึกผิด "มิใช่ว่าข้าน้อยขยอกปิดบัง แต่โอรสสวรรค์กำชับมาจริงๆ ว่า อย่าแพร่พรายเรื่องนี้ออกไปก่อน" โชคดีที่จั้นหลิงจางกงจู่รับปากเรื่องนี้ หาไม่แล้วหากโอรสสวรรค์กับจางกงจู่มีความเห็นไม่ตรงกัน เขาที่อยู่ ตรงกลางย่อมลำบากใจโดยแท้

ชยาโหววี่ฟังก็สัระระ ในใจใคร่ครวญว่ามีสตรีบ้านใดที่อายุเข้าเกณฑ์ และดูเหมาะสมกับชยาโหววี่บ้าง

ผู้ช่วยกลับถามนาง "จางกงจู่จะออกจากเมืองหรือกลับไปพักที่จวน กงจู่เพคะ"

ชยาโหววี่ลั้งเลครุ่นหนึ่ง "ออกจากเมืองเถอะ"

ผู้สู้อยู่สั่งการลงไป รถเทียมนิวของพวกเขาแล่นออกจากเมืองเจียนคัง
ช้าๆ

รถจนกลับถึงหมู่บ้าน ผู้สู้อยู่ถึงได้รู้ว่าเหตุใดซย่าไหวอวี่จึงเข้าเมือง
นางดีใจมาก ส่องต๋องคี่ใหม่เคาะพนับถือจางกงจู่จริงๆ แม้แต่เรื่องใหญ่
อย่างการแต่งตั้งสองเฮายังมาขอคำชี้แนะจากจางกงจู่ วันหน้าไม่ว่า
ผู้ใดขึ้นเป็นสองเฮาย่อมจะไม่กล้าดูแคลนจางกงจู่ ชีวิตของจางกงจู่
ไม่ว่าอย่างไรย่อมไม่ลำบากจนเกินไป

นางยิ้มถามซย่าไหวอวี่ "จางกงจู่คิดว่าสตรีบ้านใดดีเพคะ"

ซย่าไหวอวี่ยิ้มตอบ "เรื่องนี้ข้าต้องถามเจ้ามากกว่า"

ตอนซย่าไหวโหยว่เข้าเลือกสองเฮา นางปรีक्षाซุ่ยซื่อ แม้สกุลเจิ้ง
จะได้ชื่อว่าเป็นสกุลมารดาของซย่าไหวโหยวี่ แต่ซย่าไหวโหยวี่ก็กับ
สกุลเจิ้งไม่มีความผูกพันกัน อีกอย่างหลยวนต้องแทรกแซงการแต่งตั้ง
สองเฮาครั้งนี้แน่นอน นางจึงไม่คิดจะดึงซุ่ยซื่อเข้ามาเกี่ยวข้อง

ผู้สู้อยู่กลับเป็นตัวเลือกที่ดี...นางคุ้นเคยกับเรื่องภายในครอบครัว
ของตระกูลใหญ่ต่างๆ ในเมืองเจียนคังยิ่งกว่าตนเสียอีก ซย่าไหวอวี่
ปรึกษากับผู้สู้อยู่เรื่องตัวเลือกของสตรีที่จะมาเป็นสองเฮา

ผู้สู้อยู่เขียนรายชื่อคนที่คิดว่าเหมาะสมลงในกระดาษด้วยความยินดี
ส่งให้ซย่าไหวอวี่พลาถ้อยถาม "จะเรียงลำดับด้วยดีหรือไม่เพคะ เช่นนี้
โอรสสวรรค์จะได้เลือกได้!"

ซย่าไหวอวี่รับกระดาษไปแล้วยิ้มพูด "เจ้าคิดว่ากาแต่งตั้งสองเฮา
เป็นเรื่องง่ายตายถึงเพียงนั้นเชียวหรือ ตอนนี้โอรสสวรรค์เพิ่งครองราชย์
ได้ไม่นาน ยังไม่มีคนที่ไว้วางใจได้ เขากลัวว่าถ้าการแอบสืบเรื่องของสตรี

ตระกูลต่างๆ แพร่งพรายออกไป หลุยวงจะล่วงรู้ความคิดเขา ทำให้เขามีอาการแต่งตั้งหญิงสาวตระกูลใหญ่ที่พึงใจขึ้นเป็นสองเขาก็เท่านั้น"

ความหมายที่แฝงอยู่คือ...นางไม่คิดจะออกความเห็นในเรื่องนี้เรื่องนี้แตกต่างจากการคาดเดาของผู้เยี่ยมมาก นางอดพูดไม่ได้ "จ่างกงจู่ ท่านคิดมากเกินไปหรือไม่เพคะ"

ชยาโหวววิกัลตอบนาง "คนเราหากมองแต่เรื่องที่อยู่ตรงหน้าย่อมละเลยปัญหาที่จะตามมาในอนาคต เจ้าเชื่อข้าเถอะ"

ผู้เยี่ยมอดหงุดหงิดไม่ได้ นางรู้สึกที่ชยาโหวววิช่วยเหลือชยาโหววโหววอั้งตั้งมากมาย ทว่าชยาโหววโหววอั้งกลับไม่ได้สนิทสนมกับชยาโหวววิจากใจจริง

ตกกลางคืน สกุกซุยส่งคนนำของมาให้คุณหนูเจ็ด ผู้เยี่ยมยิ้มแล้วพาคนไปส่งที่ห้องคุณหนูเจ็ดด้วยตนเอง

รจนคนสกุกซุยกลับไปแล้ว หญิงรับใช้ที่ปรนนิบัติอยู่ในห้องคุณหนูเจ็ดก็แอบมาบอกผู้เยี่ยมว่าหลังจากคุณหนูเจ็ดส่งคนที่บ้านกลับไปก็นั่งเหม่ออยู่ในห้องเป็นเวลานาน หลังจากนั้นยังร้องไห้รอบหนึ่ง

หรือว่าคนสกุกซุยวางแผนอะไรกับคุณหนูเจ็ดอีกแล้ว? ผู้เยี่ยมฟังแล้วมุ่นคิ้ว

ด้วยเกรงว่าชยาโหวววิจะเป็นกังวล นางจึงส่งคนไปเฝ้าดูคุณหนูเจ็ดไว้ หากสืบอะไรจากทางคุณหนูเจ็ดได้บ้างก็ยิ่งดี

สุดท้ายเช้าวันต่อมา คุณหนูเจ็ดสกุกซุยกลับทำเหมือนไม่มีอะไร

เพียงคัดคัมภีร์เป็นเพื่อนชയാโหวอวี เล่นสนุกกับอาห่าว ทั้งยังชวนชയാโหวอวีไปวัดเพื่อจุดธูปในวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด บอกว่าวันนั้นที่วัดจะมีการตาคัมภีร์ เป็นกิจกรรมที่ยิ่งใหญ่ นางอยากไปดูมาก

ชയാโหวอวีกลัวร้อนมาแต่ไหนแต่ไร อากาศแบบนี้หากไม่มีเรื่องสำคัญอะไรนางไม่มีทางออกจากบ้านแน่

"เจ้าอยากไปเที่ยววัดไหนล่ะ" นางเอ่ยถามคุณหนูเจ็ดสกุลซุชย "เอาป้ายแสดงตัวของข้าไป แล้วให้อื่นผิงคุ่มกันเจ้าไปแล้วกัน"

คู่ซุ่ยด้านข้างเงี้ยวหุรอฟังทันที

คิดไม่ถึงว่าคุณหนูเจ็ดฟังแล้วกลับยกพัดกลมดำมไผ่เซียงเพย* ที่วาดลายผีเสื้อหลากสีโบยบินกับต้นหลิวปิดปากหัวเราะ "ข้ากลัวจางกงจู๋อยู่ว่างแล้วจะรู้สึกเบื่อหน่ายต่างหาก ในเมื่อจางกงจู๋ไม่ออกไป ข้าก็ไม่อยากออกไปเหมือนกัน อยู่คัดคัมภีร์เป็นเพื่อนจางกงจู๋ดีกว่า!" พุดจบยังขยิบตาให้ออย่างซุกซน

ชയാโหวอวีเฝ้มปากยิ้ม สีหน้าอ่อนโยน

คู่ซุ่ยกลับรู้สึกว่่าพัดกลมในมือคุณหนูเจ็ดสกุลซุชยดุช้ดตาเล็กน้อยนั้นเป็นของที่สกุลซุชยส่งมาให้เมื่อวันก่อน เนื่องจากชയാโหวอวีอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ ผ้าม่านในบ้านจึงเปลี่ยนเป็นสีเหลืองขมื่นทั้งหมด แต่สกุลซุชยกลับส่งพัดกลมสีสันฉูดฉาดเช่นนี้มาให้ เห็นได้ว่่าสกุลซุชยหาได้ใส่ใจเรื่องการไว้ทุกข์ของชയാโหวอวีแต่อย่างใด

แต่คู่ซุ่ยไม่ใช่คนมากเรื่อง เรื่องนี้พุดกับชയാโหวอวีแล้วมีแต่จะทำให้ชയാโหวอวีเสียใจ พัดกลมที่ดุช้ดหูช้ดตานี้จึงเลื่อนหายไปจากใจนาง

* ไม้เซียงเพย เป็นชื่อไม้พันธุ์หนึ่ง เปลือกมีลายสีม่วงอมน้ำตาล

ตู้ฮุ่ยคอยสังเกตคุณหนูเจ็ดต่อไป หลังจากนั้นก็พบว่าสองสามวันมานี้คุณหนูเจ็ดติดชยาไหวอวีเป็นพิเศษ ไม่ได้หมายความว่าก่อนหน้านี้นางไม่ติดชยาไหวอวี แต่สองวันนี้ดูติดแจกว่าปกติ ยามที่ชยาไหวอวีคัดคัมภีร์ก็จะมีนางอ่านหนังสืออยู่ด้านข้าง ชยาไหวอวีพักกลางวัน นางก็จะพูดคุยกับอาเหลียงที่อยู่เวรในลานเสียด้อย ชยาไหวอวีกินอาหารนางต้องอยู่เป็นเพื่อนด้วย เห็นชยาไหวอวีกินอาหารหรือขนมจานใดมากหน่อย ยังต้องไปบอกคนในห้องครัว แม้แต่อาห่ายังไม่เป็นที่สนใจสักเท่าไร คุณหนูเจ็ดทำตัวเหมือนหางที่ตามติดชยาไหวอวีทุกฝีก้าวไม่ห่าง

บางทีคุณหนูเจ็ดอาจมีเรื่องขอร้องจางกงจู่กระมัง ตู้ฮุ่ยครุ่นคิดในใจ สาวใช้ที่ปรนนิบัติชยาไหวอวีในห้องบอกว่าคุณหนูเจ็ดพลิกดูของบนโต๊ะของชยาไหวอวีตอนชยาไหวอวีอาบน้ำ

"ยังมีผู้ใดเห็นอีกบ้าง" ตู้ฮุ่ยมุ่นคิ้วถาม

สาวใช้ลังเลครู่หนึ่ง "จางกงจู่ก็เห็น ยังถามคุณหนูเจ็ดว่ามีอะไรหรือไม่ คุณหนูเจ็ดกลับตอบจางกงจู่ว่าแค่ดูเรื่อยเปื่อยเท่านั้น จางกงจู่จึงไม่ได้ใส่ใจ ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น แต่วันนี้ข้าเห็นคุณหนูเจ็ดหยิบจับของของจางกงจู่อีกแล้ว"

เรื่องนี้แปลก

สกุลซุซุหาโชตระกูลทั่วไป สตรีล้วนได้รับการอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่สี่ห้าขวบ ผิดจรรยาอย่าดู... ผิดจรรยาอย่าแตะต้อง... ถือเป็นกฎพื้นฐานที่สุดในบ้าน แล้วคุณหนูเจ็ดจะทำผิดเรื่องนี้ได้อย่างไร

ตู้ฮุ่ยขบคิดอย่างละเอียด หลายวันนี้ชยาไหวอวีไม่ได้ไปที่ใดทั้งนั้น... นอกจากร่ำรายชื่อสตรีที่จะเข้ารับการคัดเลือกเป็นฮองเฮาให้โอรสสวรรค์

หัวใจนางเต้นตึกตักอย่างรุนแรงคราหนึ่ง หรือว่าสกุลชุยสั่งให้
คุณหนูเจ็ดสีคิดว่าชยาโหวอวีแนะนำสตรีบ้านใดเป็นตัวเลือกของเธอบ้าง
เรื่องนี้เป็นไปได้มาก!

เพราะนอกจากสกุลชุยจะมีคุณหนูเจ็ดแล้ว ยังมีคุณหนูเก่าที่อายุ
สิบขวบอยู่อีกคน ซึ่งพอจับคู่กับชยาโหวอโหย่วอี่ได้

แต่ตอนที่นางกับชยาโหวอวีปรึกษากันเรื่องตัวเลือกของสตรีที่จะมา
เป็นของเธอ ชยาโหวอวีกลับไม่ได้เขียนชื่อของสตรีสกุลชุยลงไป ตอนนั้น
นางยังถามถึงเหตุผลกับชยาโหวอวี ชยาโหวอวีตอบนางว่าเช่นไรนะ

ผู้สื่อข่าวย่นคิดดู

'โอรสสวรรค์แต่งตั้งของเธอ เกินครึ่งน่าจะอยากเลือกคนที่มีประโยชน์
กับเขา แต่ตอนนี้พวกเรากลับอ่านเจตนาของโอรสสวรรค์ไม่ออก สกุลชุย
ป่าวประกาศเรื่องของคุณหนูเจ็ดกับน้องชายออกไปแล้ว คุณหนูเจ็ดเอง
ก็อยู่ในความคุ้มครองของข้า หากข้าใส่ชื่อหญิงสาวสกุลชุยลงไปรายชื่อ
ผู้ที่เข้ารับการคัดเลือกย่อมไม่ดี'

นั่นก็หมายความว่าชยาโหวอวีไม่ยอมให้ภาพของตนเองใน
สายตาของชยาโหวอโหย่วอี่เป็นคนที่ชอบกุ่มอำนาจ

ผู้สื่อข่าวคิดว่าเช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน ระวังที่ผู้บัญชาการกับแม่ทัพใหญ่
ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ จ้างกงจู่ทำเช่นนี้ เท่ากับเป็นการปกป้องสกุลชุย

แล้วตกลงคุณหนูเจ็ดคิดจะทำอะไรกันแน่ ผู้สื่อข่าวว่านางต้อง
หาโอกาสหยั่งเชิงคุณหนูเจ็ดดูสักครั้ง

ทว่าคนสกุลชุยกลับมารับตัวคุณหนูเจ็ดกลับจวนไปเสียก่อน ทุกคน
ต่างประหลาดใจกันมาก รวมถึงตัวคุณหนูเจ็ดเองด้วย สุหยินใหญ่

แม้นางจะนิสัยไม่ดี แต่ก็ไม่เคยเสียมารยาทกับพี่หมาตูเว่ย พ่อสามีหรือแม่สามีที่บ้านเลย กลับยังถูกเล่าลือจนเสื่อมเสียชื่อเสียงถึงเพียงนั้น"

ชยาโหว่วรีบหยุดนาง "ที่เจ้าพูดมาซ้ำแล้ว ครั้งนี้ข้าก็จะไปกุฐเป็นเพื่อนแม่สามีแล้วมิใช่หรือ!"

ผู้สื่อข่าววางใจได้จริงๆ เสียที่

ชยาโหว่วกลับถอนหายใจในใจ เดินทางไปกุฐเป็นเพื่อนแม่สามีครั้งนี้ ถือว่าเป็นการตอบแทนบุญคุณเซียวหวนเล็ก ๆ น้อยๆ ที่ช่วยชีวิตนางไว้ในชาติก่อนแล้วกัน! ยังไม่พูดถึงว่านางเป็นสะใภ้สกุลเซียว ย่อมสมควรทำหน้าที่ของลูกสะใภ้อย่างเต็มที่ ชาติก่อนหากไม่เพราะเซียวหวนทำเกินไป ทำให้นางเข้าใจผิดคิดว่าเขาจะสนับสนุนชยาโหว่วให้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ นางคงไม่โมโหจนหาข้ออ้างอยู่ในเจียนคังต่อ ทำให้ไม่ได้ไปเช่นไหว้พ่อสามีหรือ

นางขบคิดถึงท่าทีในชาตินี้ของตนเองที่เปลี่ยนไปจากเมื่อชาติก่อน ความคิดจิตใจของผู้ชนะจะ 'กว้างขวาง' กว่าจริงๆ ด้วย ชาติก่อนนางติดใจกับเรื่องที่เซียวหวนทำลงไปอยู่ตลอดจนมีอาจลี้มเลือน ยังไม่ต้องพูดถึงการให้อภัยเลย

โชคดีที่นางเดินทางไปอุ้งจ้งเพื่อร่วมงานเช่นไหว้ เสื้อผ้าและเครื่องประดับจึงต้องเป็นแบบเรียบและสุภาพ ไม่ขัดกับเครื่องแต่งกายของนางในช่วงไหว้ทุกซ์

ผู้สื่อข่าวอาเหลียงจัดสัมภาระของชยาโหว่วไว้ใช้เวลาไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย นางส่งอินผิงไปบ้านสกุลเซียวถามว่าจะออกเดินทางเมื่อไร

เชี่ยวชาญจัดสัมภาระเสร็จแล้ว สองวันนี้กำลังจะออกเดินทางไป
เชียงใหม่ พอได้ยินว่าอินผิงรับคำสั่งจากจิ้นหลิงจ่างกงจุมาทามเขาว่า
จะไปกุซู่เมื่อไร เชี่ยวหวนกก็ตกตะลึงจนพูดไม่ออกอยู่นาน

เขายุ่งจนปลีกตัวไม่ได้ เป็นเพราะก่อนหน้านี้ใคร่ครวญดูแล้วเห็นว่า
ซย่าโหวอวี่ยังไม่เคยกลับกุซู่ อีกทั้งนางก็เป็นสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานเข้ามา และ
ยังเป็นถึงจ่างกงจู่ พวกเขาแต่งงานกันในเจี้ยนคัง ยังไม่ได้เช่นไหว้
บรรพบุรุษและยังไม่ได้โขกศิระชะให้บิดาเขาเลย เขาจึงคิดว่ากลับบ้านเกิด
ครั้งแรก ตามหลักแล้วเขาควรไปเป็นเพื่อนด้วย ด้วยเหตุนี้เชี่ยวชาญจึงคิด
หาวิธีมากมายมอบหมายงานในมือให้คนอื่น เตรียมคุ่มกันซย่าโหวอวี่
กลับกุซู่

ภายหลังเขาถูกซย่าโหวอวี่ปฏิเสธ เขาจึงไม่ได้ฝืนใจนางอีก พอ
กลับเข้าเมืองก็เริ่มยุ่งอีกครั้ง

ตอนนี้เขาเพิ่งจัดการเรื่องต่างๆ เรียบร้อย ซย่าโหวอวี่กลับเปลี่ยนใจ
บอกว่าอินผิงกลับกุซู่เป็นเพื่อนมารดาเขาเพื่อไปเช่นไหว้บิดา คิวของ
เชี่ยวชาญหมดแน่นอนจนกลายเป็นอักษรชวน*

ซย่าโหวอวี่ทำอะไรของนาง กลับกลอกไปมา! คิดว่าเขาอยู่ว่าง
ทุกวันหรือไร ทำให้แผนการของเขารวนไปหมด

เขาพูดเสียงเย็น "อีกสองวันข้าจะไปเชียงใหม่ ส่วนกุซู่ ช่างมันเถอะ"
อินผิงกระอักกระอ่วนใจจนไม่รู้จะวางมือไม้เช่นไรดี เชียนทะเลาะกัน
ฝืนยอมรับเคราะห์** โดยแท้

* อักษรชวน (//) แปลว่าสายน้ำ

** เชียนทะเลาะกัน ฝืนยอมรับเคราะห์ หมายถึงเวลาบุคคลที่มีฐานะทะเลาะกัน ผู้ที่ต้องรับเคราะห์มักเป็นผู้ยอม
ที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงที่จะออกความคิดเห็น

ที่สำคัญที่สุดคือนี่เป็นความขัดแย้งระหว่างสามภรรยา หนึ่งเค่อ
ก่อนหน้ายังถลึงตาใส่กันอย่างเดือดดาล หนึ่งเค่อให้หลังอาจจะหวาน
หยาดยิ้มยิ่งกว่าอะไรก็เป็นได้ เขาแทรกกลางเข้ามาเช่นนี้ กลับไปจะให้
ตอบจางกงจู่ว่าอย่างไรดี

พูดความจริง?! แบบนั้นไม่ได้แน่นอน ต่อให้จางกงจู่กับผู้บัญชาการ
ไม่ตีกันก็ต้องทำสงครามเย็นกันหลายเดือนไม่แน่อาจจะครึ่งปี รอจน
พวกเขาคืนดีกันแล้ว เขาก็เป็นคนกลางคอยส่งข่าวย่อมต้องถูกรังเกียจ
แน่!

คิดหาข้ออ้าง?! หากเขามีความสามารถเช่นนั้น คงไม่ต้องมาเป็น
ทหารธรรมดาทั่วไปคนหนึ่งในสกุลเจิ้งแล้ว

แล้วจะทำเช่นไรดี! อินผิงหลังเหือเย็นพลางค้อมกายคารวะอย่าง
ลำบากใจ เขาเตรียมตัวถอยออกไปแล้วค่อยคิดอีกที

คิดไม่ถึงว่าเขาเพิ่งจะโค้งกายกลับได้ยินเซียวหวนพูดว่า "ช่างเถอะ!
เจ้าไปบอกจางกงจู่ มะรินนี่ออกเดินทางตอนเข้ายามเหมา* จะเข้ากินไป
หรือไม่"

อินผิงฟังแล้วเหมือนได้ปลดภาระอันหนักอึ้ง เขารีบรับคำและ
ถอยออกไปอย่างเร่งร้อนเหมือนกลัวว่าเซียวหวนจะเปลี่ยนใจภายหลัง
ทำเอาช่งเสียนด้านข้างที่แสร้งทำเป็นไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น
หัวเราะเบาๆ

เซียวหวนไม่รู้เช่นกันว่าอะไรทำให้ตนเองเปลี่ยนใจราวกับมีภูตผี
มาดลใจ พอมองอินผิงถอยออกไปแล้ว เขาก็คิดถึงทำทางยามที่ชยาโหววี่

* ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

โมโห สองแก้มแดงปลั่ง ดวงตาวาวระยับ ท่าที่ดูตันรากับว่าหากเขากลับมากอีกแม้แต่คำเดียว นางจะกลืนเขาลงไปอย่างไรอย่างนั้น

พวกสตรีล้วนยุ่งยากมาก

เหมือนมารดาของเขา

สมัยที่บิดาเขายังมีชีวิตอยู่ หากมีเรื่องอะไรไม่ได้ตั้งใจ มารดาเขาจะแอบหลังน้ำตา บิดาเขาเพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะกับมารดา ส่วนมากมักเป็นฝ่ายยอมถอย

ความแตกต่างระหว่างชยาโหวอวี่กับมารดาเขาก็แค่คนหนึ่งร้องไห้ คนหนึ่งโมโหเท่านั้น เขาแค่ไม่ยอมทำให้ชยาโหวอวี่โมโห ปกติเวลาสตรีโมโหจะมีความคลุมเครือไม่ชัดเจน เจ้าพุดถึงเรื่องนี้ นางสามารถดึงเข้าไปเกี่ยวกับเรื่องนั้น เวลาเจ้าพุดถึงเรื่องนั้น นางก็จะย้อนกลับมาเรื่องนี้

ขนาดคนที่อ่อนโยนอย่างมารดาเขายังตัดอารมณ์เหล่านี้ไปไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับชยาโหวอวี่ที่ฉุนเฉียวเจ้าอารมณ์เล่า

เซียวหวนคิดว่าเขากำลังยุติเรื่องราวเพื่อรักษาความสงบ!

แต่ได้ยินเสียงหัวเราะของซ่งเฉียนแล้ว เขายังคงรู้สึกว่าคุณต้องอธิบายสักหน่อย "ถึงอย่างไรซำก็เป็นฝ่ายเชื่อเชียวนางก่อน"

"ไอ้!" ซ่งเฉียนมูมปากอ้อมยิ้ม รู้สึกว่าเซียวหวนเพิ่งจะมีเงาของคนหนุ่มอยู่บ้างก็เวลานี้เอง

บางครั้งคนเราสามารถมองคนอื่นได้อย่างชัดเจน แต่กลับไม่รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร

ซ่งเฉียนไม่คิดจะวิพากษ์วิจารณ์เรื่องพวกนี้กับเจ้านาย เขาเอ่ยเพียง

ว่า "เซ่นนั้นกำหนดการใหม่คือ?"

เซี่ยวหวนหงุดหงิดมาก เขาถอนหายใจอย่างจุนใจ "ให้พวกคุณเซี่ยว
ลวงหน้าไปก่อนเถอะ ถึงเวลาพวกเราค่อยมุ่งหน้าไปเซียงหยางจากกุซู่!"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องหลายอย่างย่อมต้องจัดการใหม่

นี่เป็นงานของซ่งเจียน เขาแค่คิดก็รู้สึกปวดหัวแล้ว ทว่าสีหน้า
กลับไม่แสดงออกแม้แต่น้อย เขาเพียงยิ้มรับคำและถอยออกไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5648->